

כברושים ומאה עצים יותר על צאנו. רבי אבא אמר, אלף צאן ואלף בablishים ואלף עצים היה מביא לו יעקב יותר בכל חדש וחידש. זהו שפטות כי מעת אשר היה לך לפני וירץ לרב ויברך ה' אחיך לרוגלי. והברכה שלמעלה אינה פחותת מאלף מצל מין ומין. נמצאו אלף מהצאן, מהכברים נמצאו אלף, מהעצים נמצאו אלף, על כל מה שזרה הברכה שלמעלה לא פחותת אלף, עד שבשביל יעקב התעללה לבן לעשר רב.

ובשרותה יעקב לטול שכרו, לא מצא אלא עשרה מכל מין ומין, וייעקב חשב אותו לעשר רב. ראה בפה נטל משלו ממה שהיה נתן הוא בזוכתו לבן. וכל זה שצלה בו ביעקב, לא היה אלא בזרוע של אומם מקלות שם אצל הצאן.

בא ראה בפה טrhoו אותו יעקב השלם אחורי לבן. בתוכו וישם דרכ' שלשות ימים וגו', והביא לו כל העשר הזה, ועם כל זה לא רצה לבן שייהה בך שכרו של יעקב, אלא נטל עשרה מזה ועשרה מזה, ונתן [בדי בון] לו ואמר לו: טל את אלה, ואם יולדו פמו שאמרת - באורה ה'זו יהיה שברך. זהו שפטות ומחלף את משברתי عشرת מנינים. [בכללו] עשרה מזה ועשרה מזה, וכחוב ואביבן הטל בי ומחלף את משברתי عشرת מנינים. [בכללו העשרה] השפט אל אחר הקדרוש ברוך הוא, וברכו. ומכל מה שהחנה לבן עם יעקב - חור בדבוריו ונטל מיעקב הפל, עד שהקדוש ברוך הוא חס עליו ונטל משלו בזרוע.

בריך הוא, וברכיה. ואבך במלוליה, ונטיל מיעקב פלא, עד דקדרשא בריך הוא חס עליה, ונטיל מדיליה בזרוע.

אשכח בגיניה דיעקב, מה ענא כל ירחא, ומאה אמרין ומאה עזין יתר על עאניה. רבי אבא אמר, אלף עאנין, ואלף אמרין, ואלף עזין, הוה מיתתי ליה יעקב יתר בכל ירחא וירחא. ה'דא הוא דכתיב, (בראשית ל) כי מעת אשר היה לך לפני וירוץ לך ויברך יי' אותך לרוגלי, וברכתא דלעילא לא או אייהו פחותת מאלף מכל זינא וזינא, מעאנין אלף אשכח, מאמרין אלף אשכח, מעזין אלף אשכח. על כל מה דשראיא ברכתא דלעילא, לא פחות מאלף. עד דבגיניה דיעקב אסתלק לבן לכמה עותרא.

ובך בעא יעקב לניטליה אגריה, לא אשכח אלא עשרה מכל זינא וזינא, ויעקב חשיב ליה לעותרא סגי. חמיה בפה נטיל מדיליה, ממה דהוה יהיב אליו בזוכותיה ללבן. וכל דא דסליק ביה יעקב, לא הוה אלא בזרוע דאיינו מקלות, דשווי לגבי ענא. תא חי, ומה טrhoה ההיא שלימא דיעקב, אברתיה דלבן. כתיב, (בראשית ל) וישם דרכ' שלשות ימים וגו', והוה איתי ליה כל האי עותרא. ועם כל דא, לא בעא לבן דיה אגריה דיעקב הכי, אלא נטיל עשרה מן דא ועשרה מן דא ויחב (בדיא ובני) ליה. ואמר ליה טול הגי. וαι يولדי כמה דאמרת, בהאי גוונא יהא אגרה. ה'דא הוא דכתיב, (בראשית ל) ותחלף את משברתי עשרה מונים, (ובחנוי עשרה מן דא ועשרה מן דא, וכחוב, (בראשית ל) ואביבן הטל בי ומחליף את משברתי עשרה מונים. (ובחנוי עשרה) אשכח בתר קדשא בריך הוא, וברכיה. ומכל מה דשיוי לבן עמיה דיעקב כל עשרה מונים. (ובחנוי עשרה) אשכח בתר קדשא בריך הוא, וברכיה. ונטיל מיעקב פלא, עד דקדרשא בריך הוא חס עליה, ונטיל מדיליה בזרוע.

אמר רבי אלעזר, כל הפסוקים הללו באו לחייבות החקמה, שנינו שדברים שלמעלה, מהם תלויים במעשה, ומהם בדברו, ומהם ברצון הלב, וכי שרצו לא משך ברכות בתפלה, בדברו ורצונו. ומהם שלא בתפלה, אלא תלויים במעשה.

בא ראה, יעקב השלים, כל מה שעשה, עשה בחכמה. כתוב ויאג את המקלות אשר פאל ברכותם בשנות הימים. הכל בחכמה, למשך ברכות מהמעין של הכל לכל הדרגות העליונות שהן חלקו ונורלו.

את המקלות - איזה מקלות? אלו הרגנות שהן בית הדין. אשר פאל - שהעביר מהן את הדין. ברחותם - הינו שפטות אשר מילך אסור ברחותם, שה מהפלך ההוא באות ברכות לכל העולמות.

דבר אחר מלך אסור ברחותם מלך זה אסור וקשרו באוטם הרחותם העליונים שמהם משקים את הפלן [נשכחות ברוחת הכל] מן הפלך העליון. בשנות הימים - ומשם משכים כל שנות הימים אלו הם הנחלים שיזוצאים ובאים עד שפגיעים למקום שם מתקבשים. אשר Taban הצאן לשנות - כמו שנאמר (תהלים קד) ישבו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. ובאותו הפקום שם מתקבשים הימים, כלם באים להשכות מנו.

ויחמנה - מה זה ויחמנה? בא ראה, בשעה שרום אפונ נושבת, הימים קופאים ולא נמשכים לחוץ ולא משקמים, משום שחדין פלי, ורק האפונ מקפיא את הימים. וכשmonthערת רום הרים, מתחממים הימים והקפואן שליהם עוזר וושאעים.

אמר רבי אלעזר כל הגי קראי, לאחזה חכמתא קא אתין. דתניין מלין דלעילא, מנהון פליין בעובדא, ומנהון במלולא ומנהון ברעותא דלא. ומאן דבאי לאמשבא ברcean, בצלותא, במלולא, ורעותא. ומנהון דלא בצלותא, אלא בעובדא תלין.

הא חזי, יעקב שלים, כל מה דעבד, בחרכתא עbid, כתיב (בראשית לו) ויאג את המקלות אשר פאל ברחותם בשנות הימים, פלא בחכמתא, לאמשבא ברcean ממבוועא דכלא, לכלהו דראין עלאיין דאיןון חולקיה ועדרביה.

את המקלות. מאן מקלות, אלין דראין דאיןון כי דינא. אשר פאל, דאעבר מנהון דינא. ברחותם, הינו דכתיב, (שיר השירים ז) מלך אסור ברחותם, דהא מההוא מלך, אתין בראן לכלהו עלמין.

דבר אחר (דף קסא ע"ב) מלך אסור ברחותם, מלך דא, אסור וקשרו באיןון רחטין עלאיין, דמנייהו אשתקין פלא, (נא אמרו ברואה לכולו) מלך עלאה. בשנות הימים, (ס"א ומפני אשתקין כלל שנות הימים), אלין איןון נחלין דנקין ואתין, עד דמטו לארט דמתבנשי תפן. אשר Taban הצאן לשנות, כמה דעת אמר, (תהלים קד) ישבו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. ובזה הוא אטר, דמתבנשי תפן מיא, כלחו אתין לאשכחאה מניה.

ויחמנה, (בראשית לו) מי ויחמנה. תא חזי, בשעתא דרום צפון נשיב, מיין גליידין ולא נגידין לביר ולא אשתקין, בגין דдинא תליא, וקרירוי צפון גלייד מיא. וכבד אתער רום דרום, מתחממי מיא, ואתער